

האנגליזה שלי. זה שונה ביותר אם כן מן העמדה הסובייקטיבית של אנאליזנט שמויסדת על האמונה בסימפטום כמשמעות שבהכרח עתידה להתגלות.

הנה מדוע מקום הסוכן, ה-a הקטן של הדיסקורס של האנגליקאי, נתפס באופן דו צדדי: כארשת אשר מסוגלת להבטיח את הקוהרנטיות של הדיסקורס שהוא מעניין, וכהדהות עם הסימפטום, כמכשיר הכרחי כדי לדעת לעשות עם הממשי כ " מובן נעדר"³.

אולם זה רק בתור כללי [*général*] – ולא סינגולארי – שדיסקורס היוני סימפטום. מכאן כל הדהות כמקשה אחת עם דיסקורס כלשהו הנה ממוחכת או יהירה. לאקאן לא מפסיק לציין שהדיסקורס של האנגליקאי " צריך להתייצב מנגד לכל רצייה, לכל הפחות כזאת שהתודיניו עליה, לשלוט"⁴ מבין הדיסקורסים זה של האנגליקאי הוא יוצא מן הכלל בכך שאין לו " היומרה של אמתי" ובכך שהוא מדיר את " השליטה [...]. משום שהוא לא מארגן אישית עולם"⁵. אם שום שליטה לא הולמת לדיסקורס של האנגליקאי, זה משום שאין בו דבר מן האוניברסאלי. אך אין הוא מסב פחות תשומת לב לשיעוריה של התנסות בעלת תוקף אשר נוסדה כקשר חברתי בתוככי התרבות מאז ראשית המאה ה-XX. בהיותו ממוקם במשלב של הסינגולארי דיסקורס זה מודר מן המדע כפשוטו. בכך שהסימטוכין המהותי שלו אינו [a tout], כי אם ה-לא-הכול [pas-tout], הוא מאיץ בנו לחקור תמיד את מקורות היעילות שלו.

כתוצאה של ההתנסות עצמה של האנגליזה, ה-a של דיסקורס האנגליקאי הנו המימוש שלו כדהרות עם הסימפטום שנובע ממנו. במילים אחרות, ה-a בדיסקורס של האנגליקאי מציין הדהות זאת עם הסימפטום-תוצאה [symptom-résultat]. נוכל בעקבות כך לדבר באופן מוצדק על ראנגליטיקאי-סיניטום [analyst-synthome] כסוכן של הדיסקורס אשר מממש את השימוש בסימפטום כארשת. דבר זה מאפשר להבחין בדיסקורס שלא אך ורק מן הארשת, ולהניח שהדיסקורס האנגליטי היוני זה של הסימפטום שמשמש כארשת. להשתמש באופן זה בסימפטום מניח את האקוראיות כאופנות תקפה, בלב לבו של ההכרחי שכרוך בתנאי שלו של סימפטום חברתי מובנה.

זאת שהסיניטום מקבל ערך של a בתוך הדיסקורס של האנגליקאי הופכו ליחיד אשר יכול לקבל, בהיבט של הסינגולאריות, את פניהם של הסימפטומים שהדיסקורסים האחרים מדירים מן השדה שלהם.

תרגום: גבריאל דהאן

³ Miller J.-A., " L'orientation lacanienne. Tout le monde est fou ", enseignement prononcé dans le cadre du département de psychanalyse de l'université Paris VIII, leçon du 14 mai 2008, inédit.

⁴ Lacan J., *op. cit.*, p. 79.

⁵ Miller J.-A., " L'orientation lacanienne. Tout le monde est fou ", *op. Cit.*, leçon du 4 juin 2008, inédit.